

Samfundsordenens uomgængelige selv-reproduktion

Grundlaget for alle samfund er arbejdsdelingen og dets iboende magtforhold.

Denne konstellation etablerer et mønster, samfundets kultur, som har interesse i at opretholde og reproducere sig selv.

Metoden, midlet, hvormed dette foregår, er et tæppebombardement af samfundets individer. Funktionen er at fremstille denne kultur som givet af naturlige uforanderlige forhold.

Dette gælder også for forholdet i positionen mellem mænd og kvinder. Dette dikterer de herskende kønsroller.

Disse kønsroller omfatter opgaver, funktioner, interesser, adfærd, klædedragt og præsenteres som havende udgangspunkt i en naturlig verdensorden. Disse kønsroller har derfor status som en orden med rod i menneskets biologi.

Denne sociologiske påvirkning af og krav til individet komplementeres og understøttes af individets psykologi, som beskrevet i Maslows behovspyramide vedrørende identitet og tilhørsforhold.

Næst efter behovene for mad og sikkerhed findes de sociale behov. De omfatter behovene for fællesskab, kærlighed, venskab samt behovet for tilhørsforhold til enkeltpersoner og grupper. Det er også spørgsmålet om at føle sig accepteret af sine nære omgivelser, familie, naboer og arbejdskolleger, men også som borger i samfundet.

Hvis alt går vel, fungerer denne komplementaritet ved at individet indgår i den skabelon som samfundet stiller til rådighed. Dette giver en oplevelse af naturlighed og selvfølgelighed. Det giver tryghed at indgå i en sammenhæng, hvor de andre accepterer én og man ser sig selv afspejlet i de andres opgaver, interesser, funktioner, adfærd og klædedragt.

Hvis derimod et individ oplever diskrepans mellem sin egen indre identitetsfølelse og den kulturelle skabelon, vil denne dysfunktion internaliseres og forstås som en fejl ved én selv.

Ved homoseksualitet er denne diskrepans forholdsvis enkel. Ens præference er blot til det samme køn som en selv. Her er problemet blot at de andre ikke accepterer det og isolerer én. Dette skyldes *deres* behov for tryghed, som undermineres når de ikke reflekteres af alle andres adfærd.

Hvis derimod diskrepansen angår interesser, adfærd og klædedragt, så vil den åbenlyse erkendelse af dette blive internaliseret som et tegn på at man nok tilhører det andet køn. Hvis man f. eks. som dreng kan lide at lege med dukker, gå i kjole eller passe på børn, så må man jo være en pige, selv om ens primære køns karakterer er mandlige. Derfor må man opfinde en tredje kategori, nemlig at man er transkønnet.

Denne defensive strategi har den fordel, at den gængse skabelon for rollefordeling ikke antastes, og at de andres opfattelse af den naturlige orden ikke antastes. Kulturens normer fastholdes i deres naturlige grundvold.

En socialkonstruktivistisk og dermed offensiv tilgang til emnet vil, derimod, - i modsætning til den biologiske - pege på at denne samfundets, kulturens 'naturlige orden' er en konstruktion, som tjener et formål (jf. samfundets magtstruktur og individernes tryghedsbehov), og at der ikke via naturen er givet nogen opgaver, funktioner, interesser, adfærd eller klædedragt, der er mere naturlige for det ene køn end det andet.

Men at have denne holdning, indsigt, er at stille sig uden for en tusindårig historie, samfundets accept, uden mulighed for at overbevise særligt mange. At fastholde sin indsigt på denne baggrund er at vide sig afsnøret fra den virkelighed, man befinder sig i, afsnøret fra andres forståelse. Dette kræver en vilje til at holde fast, og at kæmpe for at andre skal forstå det eller at samfundet skal acceptere det, er som at kæmpe mod vindmøller.